

Kad bih ja bila predsjednica općine, moj grad bi izgledao ovako...

Poštovana publiko!

Ja, Tina Kristina Živković, bih rado, bar za jedan dan, bila predsjednica jednog velikog grada. Sad će, sigurno, netko postaviti pitanje: “Zašto? To je težak i odgovoran posao. Osim toga, ti si strankinja i kao takva nemaš ni mogućnost doći na takvu poziciju.”

I meni je potpuno jasno da je to samo želja i da će na tome i ostati. Ali, bar danas, imam mogućnost nekoliko minuta i zajedno s Vama budna sanjati svoj san.

Rođena sam prije sedamnaest godina u Austriji, u porodici čiji su korijeni u Srbiji. Pa koja je to zemlja onda moja domovina? Koliko domovina može i smije čovjek uopće imati? Gdje je, ustvari, moj dom? Odgovor je: “Ja sam strankinja i još uvijek nisam pronašla svoj dom, ali u jedno sam sigurna – ja imam dvije domovine.”

Otkrit ću Vam jednu tajnu. Mi, takozvani gosti sa promjenljivim mjestom boravka, smo isto tako ljudi kao i svi ostali. Ili Vi to vidite drugačije? Što u stvari znači, u današnje vrijeme, biti stranac ili strankinja? Samo zato što netko ima tamniju ili svjetliju boju kože i govori jezik s akcentom treba biti kažnjen i isključen iz društva? Za mene, lično, čovjek je jednostavno čovjek, ljudsko biće.

Kao i većina ljudi na našoj planeti i ja verujem u Boga, krstim se samo drugačije od katolika. I to bi trebao biti grijeh? Samo iz tog razloga su me grdili. Strašno me je boljelo.

Kad bi moj san postao java i ja imala moć jedne predsjednice općine, zabranila bih, ovdje i sad da se ljudi u mom gradu međusobno vrijeđaju. Uvrede, ne samo da bole nego često mogu imati i neugodan kraj. Mi, koji vučemo korijene iz neke druge kulture i govorimo nekim drugim maternjim jezikom, smo ipak samo ljudi. Jedna od tih ljudi sam i ja. Je li razlika između mene i mladih Austrijanaca koji generacijama žive na ovom geografskom području zaista tolika i toliko vidljiva?

Naravno da na nijednom putu neće cvjetati samo ruže, to ni ne očekujem. Važno je da su moji roditelji i porodica uz mene, uz njih se osjećam sigurna. Sve što moji roditelji danas imaju stekli su sa njihovih deset prstiju pa se i ja nadam istom. A kad čujem kako se nama strancima prebacuje da starosjediocima uzimamo radna mesta, naježim se. Mi samo kupimo mrvice koje ostanu kad domaći lakomisleno i bez razmišljanja napuste školu ili zanat. Nama je jasno da takve šanse ne smijemo propustiti i da borbu za bolje sutra moramo izvesti do kraja.

I kao da sve to nije dovoljno, počinju u posljednje vrijeme i djeca došljaka da se svađaju. Strašno! Srbi, Albanci, Bosanci, Hrvati, Turci,...ne nalaze više zajednički jezik, zaboravljaju na solidarnost. Ti mali međusobni ratovi nisu ništa drugo nego gubljenje dragocjene energije koja bi mnogo pozitivnije mogla biti upotrijebljena za sve nas koji bez obzira odakle dolazimo i kako se sporazumijevamo.

Upravo ovu nepotrebnu pojavu želim ja, Tina Kristina, predsjednica općine svoga grada, svim snagama spriječiti. Mi, i šarani svim bojama i obogaćeni raznim maternjim jezicima trebamo da živimo zajedno i budemo tu jedni za druge. Bez obzira što nas čeka i kako na nas gledaju, ne smijemo zaboraviti da smo svi mi, bili mi pravoslavci, katolici, protestanti, muslimani, budisti, hindusi,...samo STRANCI u zemlji koja nam je ponudila gostoprimstvo.

Na kraju izdajem naredbu da moj san, s današnjim danom, ponedjeljkom jedanaestoga prosinca, postane stvarnost!

Hvala na slušanju!

Tina Kristina Živković, 3. HAK, 2017.

Tina Kristina Živković

Jezik: hrvatski

Vrst teksta: govor

Broj stranica: 2

Ljeto: 2017.

Škola: Trgovačka akademija Željezno – HAK Eisenstadt

Učiteljica: mag.a Angelika Kornfeind

Predala za datarnicu: mag.a Angelika Kornfeind

Download: Kad bi ja bila predsjednica

